

ŞÜKRAN YİĞİT
Bir Akdeniz Kedisinin Hatıraları

ŞÜKRAN YİĞİT 1961'de İstanbul'da doğdu, Ankara'da büyüdü. ODTÜ Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu. *Ankara, Mon Amour!* (2003), *Bir Akdeniz Kedisinin Hatıraları* (2004), *Çatıkati Aşıkları* (2008) ve *Burası Radyo Şarapöl* (2020) adlı romanları İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Halen Frankfurt'ta yaşıyor.

sukrany@aol.com

© Şükran Yiğit

İletişim Yayınları 1044 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 149

ISBN-13: 978-975-05-0288-0

© 2004 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1-2. Baskı 2004-2013, İstanbul

3. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Can Cankoçak - Asuman Oktay

KAPAK VE SAYFA TASARIMI Suat Aysu

FOTOĞRAFLAR Şükran Yiğit

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldirımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ŞÜKRAN YİĞİT

Bir Akdeniz Kedisinin Hatıraları

“Doli’yi Hatırlıyor musun?”

iletişim

İlknur'a, Gamze'ye ve Kedilerine

*“Öyle durgun, sıcak saatler vardır ya,
Hani kararmış tahtalar, nikel, bakır
Işır karanlık odalarda, kanarya
Susar, kedi uyur, yazdır.”*

OKTAY RIFAT

25 Mart 1994

“Düşünüyorum, o halde varım,” diyen o adamın ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın, bu sözleri aslında bir kediye bakarak, onu anlatmak isterken söylediğine, içinden gelen “kedi sum ergo bummm”u zar zor bastırıldığına kalıbını basıyor Hayrettin Amca. Peki o zaman Anıl neden günlerdir mütemadiyen şu şarkıyı çalıp da bütün dünyaya atın, koyunun, ineğin ve hatta bir köpeğin düşündüğünü bas bas ilan edip benim âsâbımı bozuyor? Bu, adımın bir kez bile düşünen yaratıklar arasında anılmadığı “Arizona Rüyası” denen şey aslında bir karabasan değildir de nedir? Hayrettin Amca’nın “Yaşamın Trajik Duygusu” dediği şey de böyle bir şey mi acaba? Bu duygu mu beni gün batımlarında terasımın en uç noktasına getirip bırakan şey? Bu duygu mu Anıl’a kış gelince masasını pencerenin önüne çektiler? Bu duygu mu bana, sırtımı eve, yüzümü limana çevirdiğim şu eşsiz kızılıktaki saatlerde, tüm yaşadıklarımı arkamda bıraktığım hissini verip, daha bu sabah yaşadıklarımı bir anı parçası haline getiren duygu? Böyle zamanlarda her şeyden, en baştan emin olmak istiyorum ve diyorum ki Anıl’ın “Arizona Rüyası” devam ederken:

Benim adım Doli. Adım artık kimsenin hatırlamadığı ya da hatırlamak istemediği nedenlerden ötürü bir kadın adı, ama ben bir erkeğim. Sıcak ama çok sıcak bir yaz günüydü annemin ılık nefesini ilk kez yüzümde hissettiğimde. Annem Dafo'nun aynı yıl içindeki ikinci doğumundan olan üç yavrudan biriyim ben. Annemin o yıl yaptığı ilk doğumdan geriye sadece Daki Ağbim kalmıştı, ikinci doğumdan ise bir ben kaldım bu evde.

Bugün erkenden uyandım ama havalar yeterince ısınmadığı için hâlâ evde uyuyorum. Bu evde mutlu sayılırım, gerçi bazen konuşmaları çok uzun tutuyorlar, boş konuştukları da oluyor ama burası benim, benim evim! Bahçeye çıkıyorum, terasta uzanıyorum, hayaller kuruyorum, Aşağı Mahalle'ye gidiyorum, bazen iyi oluyorum, bazen kötü. İşte zaman böyle biraz önceyle, biraz sonra arasında bir yerde akııp gidiyor.

Yaşadığım evdeki gayri resmi kedi nüfusu devamlı değişiyor. Çok göç alan bir ev bu! Burada ailemden ilk yaşamaya başlayan annem olmuş. Güneşli bir kış sabahı, daha birkaç saat önce Ankara'nın karanlık kışından dönen Anıl, esintiye aldırmadan bahçede mutlu mutlu kahvaltı ediyormuş. Annem Dafo onu görünce yanına gitmiş, peynir, bir parça peynirmiş aklındaki. Ama annemin gözleri! Benim sokak kadını annem o gün bir anda bir temiz aile kedisi olmuş çıkmış. Şimdi yine eski hayatına döndü ya, o ayrı mesele... Hani ne diyorlar buraya gelenler: "its e loooooong, sed sitori."

Annem ben doğmadan önce evin etrafında dolaşan Sapık'la romantik bir ilişki yaşamaya başlamış, bu ilişkinin nedense Hayrettin Amca tarafından hep abartılan "tensel" boyutunun ilk meyvelerinden sadece Daki Ağbimi tanıyabildim. Yavruların ikisi doğumun hemen ertesinde ya ölmüşler ya da Sapık tarafından... Neyse... Bilmiyorum artık, günahı boynuna... Anıl, kafesinin sandalyeleri arasında saklanan Daki Ağbimi eve almış ve annemle birlikte orada bakmaya başlamış, ama annem bir süre sonra yine aşkının derdine düşmüş. İşte annem ile Sapık'ın aşklarının bu son dönemi Kara'nın,

Pamuk'un ve bütün dünyanın beklediği benim doğumumla sonuçlanmış. Dođumumdan hemen sonraki iki ay sanırım hepimiz için en mutlu zamanlardı. Yaz olduğu için ortalık biraz kalabalıktı ama annem Dafo, ağbim Daki, Kara, Pamuk, ben ve zaman zaman da Hayrettin Amca, hep birlikte yaşıyor ve bu kadar nüfusa yine de aç kalmıyorduk. Tabii Hayrettin Amca hiçbir zaman bizim statümüzde değildi. Hayatını sürdürebilmek için yakınlardaki bir iki lokantaya gider gelirdi. Bizden tamamen farklı bir fiziğe ve geçmişe sahip olduğu için onun bir Balkan ülkesinden geldiği iddia olunur; halbuki Hayrettin Amca bize köklerinin ta Mısır'a kadar uzandığını anlatır hep. En büyük büyük büyük büyük dedesi... Evet, en büyük büyük dedesi genç yaşına rağmen, saraydaki mebeyincibaşının yâkıniymiş. Daha sonra bu genç ve ailesi, muhtemelen talihsiz bir iftiranın sonucunda Patara'ya göçmüşler. Patara o zamanlar buralarda en gözde kentmiş. Aile zamanın en güzel tiyatrolarından birinde yaşıyan Likya'lı aristokrat bir aile ile karışmış. Fakaaat ırmağın kıyıya taşıdığı kumlar o kadar huzurlarını bozmuş ki, kurulmasına çok önemli katkıları olan bu kentten sekiz yüz yıl sonra ayrılmak zorunda kalmışlar. Annem Hayrettin Amca'yı kırmak istediği zamanlar hep "Apollon'u gören bir kentten gelen bu ailenin neden bu kadar kaba olduğunu bir türlü anlayamıyorum," der. Hayrettin Amca ise bu sözleri duyduğu zaman her ne yiyorsa, oracıkta bırakıp gider.